

fortiden kunde man inte tänka, därtill var marken alltför lös. Stein hade passerat här i trakten, men tjuguar hade förflutit sedan dess och så länge stå spåren inte kvar i sådant material och i öppen och för alla stormar blottad terräng. Men Hörner och Chen hade haft sitt julläger 1930 här i närheten och det är möjligt och troligt att spåret av deras karavan kunnat hålla sig kvar i tre år och tio månader. Om detta antagande är riktigt så hade spaningsfärden dock haft sin stora betydelse. Vi fingo därigenom en anknytning till Hörners och Chens karta.

I sin bok "Resa till Lop" (Stockholm 1936) säger Nils Hörner (sid. 152):

"Den 28 dec. 1930... lämnade vi fornstrandens udde och styrde ut över den gamla Stor Lop-nors torra, hårda, knöliga saltskorpa. Hur hård, torr och fast marken än var under fötterna, hade man ändå intryck av att ge sig till havs. Färden gick nu efter den västnordvästliga kurs, som borde föra oss till Lou-lan, ruinstaden, fast vi väl måste räkna med att finna en spärr dessförinnan: den nya sjöns vatten. Men den nya sjön var ju just vad vi var på spaning efter, efterlängtd alltså. Än var då allt så hopplöst torrt som någonting gärna kunde vara — det stenhårda saltet. Som på havet gav kompassen ensam kursen, några landmärken fanns inte längre."

Hörner har meddelat mig att ett bälte av omkring fem mils längd omedelbart söder om Pei-shans randkedja och i närheten av vårt läger n:r 133 utgjordes av "mycket löst alluvialgrus" och vore "oframkomligt". I sin bok nämner han från samma trakt att den var "tunggådd" för kamelerna. Om "schor"-marken